

26.3x36.39	1	עמוד 48	ידיעות אחרונות - 7 ימים	29/12/2023	88740668-7
בית חולים לוינסטיין - 2119					

המלחמה שלדהן

48 להביע לרוח במיניים

נטע פורטל ראתה את המחבלים מעשנים וצוחקים, בשבת שבה נורתה שבע פעמים במנוסה עם בן זוגה מכפר עזה. בחיים שהיא בונה מחדש, כמו בשיקום שהיא עוברת, היא רק מבקשת לחזור לעצמה, צעד צעד / שרית רוזנבלום

שרית רוזנבלום / צילומים: אביגיל עוזי

"נעמדתי על המיטה עם אולר. בדיעבד זה הציל את חיי"

שבעה כדורים ירו מחבלים בנטע פורטל, רובם ברגלה, וגם אלה לא עצרו אותה במנוסה עם בן זוגה סנטיאגו מהממ"ד בכפר עזה. במהלך השיקום שבו היא לומדת ללכת מחדש, היא נזכרת במחבוא בין ערימות הזבל, בפני הרוע המשוועשות, ובחילוץ שהתעכב - עד שאבא הגיע

"אני חייבת את הרגל שלי. היא עוד תחזור". נטע פורטל בשיקום בבית לוינסטיין

קומי, או שאנחנו מתים". המילים האלה, של בן זוגה, מהדהדות עדיין בראשה של נטע פורטל (23) מכפר עזה. בזכותן הצליחה, בכוחות על-אנושיים, להתרומם על רגליה, אחרי שספגה שבעה כדורי מחבלים, שעישנו וצחקו תוך שהם יורים בה, ולרוץ הרחק מהסכנה. "רצתי בכל הכוח, בלי לעצור, בלי להסתכל לאחור, ובראש הייתה לי רק שאלה אחת: אז ככה זה נגמר?"

את סנטיאגו פרס (25) הכירה פורטל בכפר לפני פחות משנה, בטיול אחרי צבא בדרום אמריקה. הם צפו במונדריאל והחליטו לחזור יחד לישראל. כאן בחרו לבנות את ביתם בשכונת הצעירים של כפר עזה. "במקור אני ממושב תלמי יפה, סנטיאגו מקצריץ. כל חיי קינאתי בקיבוצים של העוטף. אמרתי לו, 'חביבי, העוטף לוהט'. הוא התאקלם שם מאוד מהר, אפילו יותר מהר ממני".

אבל קולות המלחמה בחוץ גברו. "פתחנו חדרות. התמונה הראשונה שראינו - הטנדר בשדרות. אמרתי לו, 'זה פייק. מי הפיץ את השטויות האלה?' החלטנו לשלוח הודעה לניצן (ליבשטיין). הוא כתב שאבא שלו וסבתא שלו נרצחו ושלא נצא מהממ"ד. בהודעה הזו הוא הציל את חיינו, רק אז הבנו שמשהו גדול קורה. סנטי נתן לי אולר ותפס מפתח צינורות. שמענו ירי וצרחות בערבית. אמא שלי כתבה לי שהצבא נלחם. היינו רגועים, סמכנו, חשבנו ששומרים עלינו.

"קצת אחרי 10:00 קיבלנו במכה עשרות הודעות בקבוצה של הצעירים, 'יש אצלי מחבלים'. הבנו שזה מתחיל לסגור עלינו. שלחתי לאבא שלי הודעה קצרה: 'יש מחבלים בקיבוץ'. הוא לא שירד שום לחץ. כתב לי: 'כוח סקטי בדרך. אני בא'".

בינתיים החשמל נפל, והשניים לא יכלו עוד לתקשר עם העולם שבחוץ. סגורים בחדר השנייה שלהם, המתונו בפחד לבאות. "בחוץ מלחמה, בפנים דממה מוחלטת", היא מתארת. "לא דיברנו בינינו יותר מילה. המאוורר לא עבר, ושנינו נוטפי זיעה. סנטי קם והחזיק את הידית של הממ"ד. אמר לי: 'הם ירצו את הרגל, את לא צועקת'. נעמדתי על המיטה עם האולר. בדיעבד זה הציל את חיי.

"חברה שלי גוססת", אבל הם ענו שאין להם דרך לחלץ אותנו. בסוף ביקשתי שיתקשרו לאבא שלי ושלחנו לו מיקום. אחרי עשר דקות הוא הגיע עם שלושה שוטרים ברכב ממוגן, וחילץ אותנו לשדרות. משם פינו אותי לבית החולים מאיר, שם נותחתי".

עשרה ימים אחרי היום הנורא הוא הגיעה נטע למחלקה לשיקום אורתופדי בבית לוינסטיין ברעננה נכה: עם יד שלא מתפקדת, שתי רגליים מקובעות, על כיסא גלגלים. היום היא כבר עומדת על רגל אחת ומתנייעת במהירות באמצעות סקוטר, כלי דמוי קורקינט קטן. בטיפולים מבוקר עד ערב היא לומדת לחזור לתפקוד עצמאי. לצידה שוהה כל העת סנטיאגו. "הוא לא יודע מה הצבע האהוב עליי, אבל הוא הציל אותי ממוות".

מה לגבי הרגל?

חוטפת כדורים בחדר השינה שלי. מהחלון ראיתי במרחק 50 מטר 15 מחבלים, נשענים ומעשנים בסכבה, וכל הגבול פרוץ. קפאתי. עץ קטן מסתיר את החלון, הם לא ראו אותי. המחבלים שפרצו לדירה זרקו רימון על דלת הממ"ד, סנטי עזב את הידית והוציא את שנינו מהחלון. כשהתחלנו לרוץ הם קלטו אותנו וירו כמו משוגעים על אוטומט. ירו וצחקו".

בשלב הזה נטע נפגעת שוב, קשה יותר. כדור ביד ימין ועוד חמישה ברגל שמאל. תוך כדי ריצה היא צונחת לקרקע. "סנטי חזר אחורה וניסה להרים אותי, וקיבל כדור בגב. הוא צעק, 'אם את לא רצה אנחנו מתים'. קמתי והתחלתי לרוץ לתוך הקיבוץ".

"הכדורים ריסקו לי עצם בקרסול, אם היא לא תתאחה מעצמה אצטרך עוד ניתוח. היר עוד לא בתפקוד מלא ואני לא דורכת על הרגל שנפגעה, אבל עזרו לי לעמוד ולהתקלח ואני כבר יכולה ללבוש מכנסיים. התנועה בדרך ובכרך חזרה בשתי הרגליים. היום אני כבר דורכת על רגל ימין.

"אני חייבת ללכת. לטייל זה הרבר שאני הכי אוהבת לעשות. אני חייבת את הרגל שלי. היא תחזור. עוד לא יודעת איך, אבל היא תחזור." x

נטע וסנטי ניסו למצוא בית להתחבא בו, אבל כולם היו נעולים. בהחלטה של שכריר שנייה, שהצילה את חייהם, גרר אותה סנטי מתחת לאחד הבתים, בין ערימות זבל וצעצועים ישנים. שם שכנו שלוש שעות וחצי והמתונו לחילוץ.

"לא החלפנו בינינו מילה", היא נזכרת. "חזר השקט של המלחמה. בחוץ צרחות בעברית ובערבית. הבנו שמתרחש טבח וניסיתי להישאר בהכרה. סנטי עשה לי חוסם עורקים מהחולצה שלו. בשלב מסוים שמענו קולות בעברית וחשבנו שניצלנו, אבל הקולות נעלמו. "עוברת עוד שעה, ארבעה חיללים במדי צה"ל מגיעים להסתתר ליד הבית, שהיה מוקף מחבלים. סנטי יצא אליהם והתחנן לעזרה,

הזוג הצעיר רק התחיל להתאקלם בבית שבקצה שכונת הצעירים, ממש מול הגדר עם עזה. "זה היה המקום הכי מושלם ושמה. ניצן ליבשטיין ו"ל היה חבר של סנטי, נטע אפשטיין שנרצח היה חבר טוב שלי. ועוד שני חברים טובים, זיו וגלי (כרמן, תאומים בני 26 - ש"ר), נחטפו".

בשעות הראשונות של 7 באוקטובר, אירחו חברה שהייתה בדרך למסיבת נובה. ב-3:00 היא יצאה לשם, לשמחתנו היא ניצלה. ב-6:30 התעוררנו לצבע אדום בחדר השינה שבממ"ד. סנטי רץ לכדוק שהדלת נעולה ורצה לראות יירוטים. החלון שלנו ממש מול עזה. אמרתי לו, 'תחזור פנימה'. סגרנו את דלת הממ"ד. את החלון סגרנו שבועיים קודם. לא יודעת להסביר למה. "בסביבות 8:00 צוות הביטחון בקיבוץ הודיע שיש חשש להדירות מחבלים. חשבנו שלושה, ארבעה, לאן ילכו? יש כוננות על הגדר, יש האמרים בתחנת הרלק. הכל טוב".

"המחבלים ירו על אוטומט. ירו וצחקו". נטע וסנטיאגו